

λινες, εις τὰ ὁποῖα αἱ νύμφαι θὰ ἦσαν δροσεραί, μὲ σάρκες σκληρῆς καὶ σπαρταριστῆς ἀπὸ χυμὸν γενναίας ζωῆς.

Καὶ αἱ Χάριτες καὶ αἱ Μοῦσαι μόνον ἐδῶ θὰ εἶχαν νὰ δρέπουν εἰς κάθε ὥραν τοῦ ἔτους ρόδα κόκκινα τοῦ Ἐρωτος, ὅταν νὰ ἦσαν βαμμένα εἰς βύσσον· καὶ κίτρινα, ὅταν νὰ τὰ εἶχαν χρωματίσει αἱ ὠραιαὶ δύσεις τῆς λίμνης· καὶ τριανταφυλλιά, ὅταν νὰ τὰ εἶχαν φιλήσει αἱ μικροσκοπικαὶ νύμφαι τῶν πηγῶν καὶ ἀφήκαν εἰς τὰ πέταλά των τὰ δροσερὰ χρώματα τῶν κοραλλένιων στομάτων των. Ἐδῶ μόνον θὰ τὰς ἐσκίαζαν μανόλιες πελώριες, στολισμένες μὲ ἄνθη τοῦ χρυσοῦ κάτω ἀπὸ τὰ ξιφωτὰ φύλλα των, μεγάλα ὅταν νυμφαῖες καὶ ἀρωματώδη ὅταν νὰ κλείουν εἰς τὰ πλατύστομα πέταλά των ὅλα τῆς Ἀραβίας τὰ μυθικὰ ἀρώματα. Ἐδῶ μόνον θὰ εἶχαν φανταστικὰ κρεββάτια μὲ ἀπέραντα στρώματα ἀπὸ ὀρτένσιες πλαστικές, καὶ ροδαλῆς ὅταν ὠραιαὶ στήθη κοριτσιῶν, καὶ γαλάζιες μὲ ἀποχρώσεις λευκῆς καὶ λιλά καὶ κίτρινες, στρώματα μαλακὰ, διὰ τὰ σώματά των τὰ ἀβρά ποῦ θὰ ἐτόξευεν ὁ Φοῖβος μὲ τὰ χρυσᾶ του τόξα.

Καὶ ὅσον ἢ ἡμέρες περνοῦν καὶ πείθονται ὅτι γύρω μου ὅλα αὐτὰ τὰ θεάματα εἶναι ἀληθινὰ, πραγματικὰ καὶ ὄχι φανταστικὰ, πιστεύω ὅτι οἱ θεοὶ μας οἱ ὠραιοὶ, ἀφοῦ τοὺς ἐξεθρόνισεν ὁ Ναζωραῖος καὶ τοὺς ἐξώρισεν ἢ δουλεῖα τῶν αἰώνων, κατέφυγαν ἐδῶ, καὶ μετέφεραν γύρω των ὅλον τὸν πλοῦτον καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν δύναμίν των.

Αὐγούστος τοῦ 1909.

ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΣΤΟ νοῦ μου τοιγροῦν παντοειᾶ
τὰ τόσα πεθαμμένα ὀγκείατά μου·
τί ἔχεις ἔς τὴ φωνή σου ποῦ βαθειὰ
βαθειὰ σαλεύει τὴ φτωχὴ καρδιά μου;

Δὲν ἤθελα νὰ λῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς...
ὅσα καλὰ ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ μᾶς μένονν,
ἢ ἄνοιξις κι' ὁ ἔρωσ ξαφνικὰ
ξεύρω μιὰ μαύρη μέρα πῶς πεθαίνουν.

Δὲν θᾶθελα νὰ λῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς,
μόνο νὰ μὲ φιλᾷς καὶ νὰ σωπαίνῃς,
καὶ νὰ γελάσῃς ὅταν τὸ προῶ
ρεκρὰ τὰ ῥόδα ἔδῃς ὅπου διαβαίνεις.

Μερίνα, 1909.

ΑΓΓ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ